

1.4 Nedělní škola

Dnes běžně chodívají do nedělní školy i děti, jež od povinné školní docházky dělí více než rok. Ve Strašnicích na sklonku čtyřicátých let byla běžná praxe, že děti z evangelických rodin začaly chodit do nedělní školy rok před předpokládaným začátkem školní docházky. A chodily i děti, jejichž rodiče nebyli pravidelnými účastníky nedělních bohoslužeb, což, pokud si vzpomínám, platilo tehdy i o mých rodičích.

Bohoslužby začínaly v devět hodin a končily v deset nebo krátce po desáté, nedělní škola začínala v půl jedenácté a trvala také hodinu, téměř přesně. Na dodržování časům zvláště začátků. pan farář Balcar pečlivě dbal. Nedělní škola probíhala ve velké modlitebně, a ta v tu dobu rozhodně nevypadala prázdně. Začátek a konec byl společný, prostřední část probíhala ve skupinkách. My předškolní děti jsme sedávaly vpředu na přistavených malých židličkách, a - pokud si dobře vzpomínám - na povídání ve skupince jsme chodily (i s židličkami) do "sakristie" a tam s námi přiměřeným způsobem úlohu, určenou pro danou neděli, probírala paní Dr. Vlastimila Hradilová, rozhlasová hlasatelka, manželka režiséra a herce Bohuše Hradila. Na závěr jsme se učivali "zlatý text" - velice vhodně vybraný verš (popř. část delšího verše) z Písma, stojící za zapamatování.

Ve společných částech jsme zpívali ze zpěvníčku, který z větší části byl výběrem z tehdy užívaného církevního zpěvníku, a navíc obsahoval některé písně určené speciálně dětem. Před rozchodem do skupinek měl pan farář modlitbu zakončenou modlitbou Páně, v závěrečné společné části jsme opakovali zlaté texty, nejen ten nový, ale i starší, a slavily se narozeniny. Jubilanti přišli dopředu, "cinkali" korunami do košíčku - za každý rok jedni korunu (šlo o měnu před rokem 1953), zpívala se narozeninová píseň, a pak oslavenci šli do sakristie, aby si vybrali nějakou drobnou knížku.

Program nedělní školy se pak celkem neměnil, jen v době, kdy jsem ji navštěvoval, se dost "ztenčovala". Příjemným

obohacení někdy v době, kdy jsem byl na základní škole, byla "tečka" - na závěr někdo z učitelů nedělní školy vyprávěl nějaký krátký zajímavý příběh, zpravidla nějakou svou zkušenost.

Vrátím se ale ještě do závěru první poloviny minulého století. Zmínil jsem se, že společná část nedělní školy probíhala ve velké modlitebně, při rozdělení do skupinek předškoláci byli v sakristii, nejstarší děti na kruchtě a snad ještě v jedné či dvou místnostech (vzadu vedle modlitebny, možná farní kancelář, to už nevím a asi jsem tomu ani tehdy nevěnoval pozornost). Většina zůstala ve velké modlitebně rozdělena a shluknuta do skupinek podle tříd, přičemž byly zvláště skupinky chlapecké (v levé polovině modlitebny) a dívčí (v pravé). Znamená to, že bylo nejen hodně dětí, ale i hodně učitelů. Učitelé ovšem bohoslužby a nedělní školu nevynechávali.

Z domova do nedělní školy jsme chodili bez doprovodu dospělých (cca 600 m). Já jsem se přidal k sourozencům Polákovým. Zda s námi chodíval i Pepík Váňa, to si nevzpomínám.

Asi by v mém vzpomínání neměla chybět zmínka, zda jsem chodil do nedělní školy rád. Já to však teď nevím. Rozhodně to pro mne nebylo ani ničím moc příjemným, ani ničím nepříjemným. Byla to prostě skutečnost v mém životě, více méně samozřejmá. Rozhodně mi dělalo dobře, že jsem chodil "až do Strašnic" bez rodičů.

Poznámka. Od narození jsem bydlil ve Strašnicích. Když se však řeklo "jít do Strašnic", znamenalo to jít do blízkosti Starostrašnické ulice, v podstatě do původních Starých Strašnic, omezených na severu Černokosteleckou a Vinohradskou (tehdy Stalinovou) ulicemi, na východě ulicemi Saratovskou (tehdy Na Primasce), na západě ulicemi Za strašnickou vozovnou, "Partyzánským náměstím" (dosud bezejmenné náměstí jihovýchodně od strašnického krematoria, svého času mělo být *náměstím Jana Karafiáta*), Nad Olšinami a Průběžnou a na jihu zhruba Gutovou a Novostrašnickou ulicemi (dnes se tato její západní část jmenuje K Rybníčkům).

